

Marco Mezquida: «Quan toquem junts seguim sentint-nos tan connectats i tan joves com el primer dia»

El pianista menorquí i el guitarrista català publiquen el seu tercer disc conjunt | El presentaran el 9 de novembre al Fira B! de Palma i el 20 de desembre a Barcelona

Marco Mezquida i Chicuelo | Mireia Miralles

Des de la seva primera trobada als escenaris, **Marco Mezquida** i **Chicuelo** han tingut una connexió especial. Amb el suport del percussionista **Paco de Mode**, han completat una trilogia discogràfica -l'última entrega de la qual és *Del alma* (Galileo, 2024)- feta de composicions pròpies tremendament expressives, ancorades en els pals flamencs però absolutament lliures. Després d'actuar a la Xina i de fer un *showcase* al Mercat de Música Viva de Vic, el 9 de novembre estaran al Teatre Xesc Forteza de Palma, dins del Fira B!, i el 20 de desembre, a L'Auditori de Barcelona, dins del Festival de Jazz de la ciutat. En parlem amb el pianista.

Com us vau conèixer amb Chicuelo?

Ja havíem fet alguna col·laboració puntual, però tot aquest projecte va originar-se realment a

l'època en què tots dos estàvem al management del Taller de Músics. Quan jo vag entrar-hi, en **Chicuelo** ja hi era, i va sorgir la proposta de tocar junts. Ho vam fer i ens vam entendre molt bé. Vam gravar dues cançons en vídeo, "Chicuelina" i "Al sol". I de sobte van començar a sortir concerts. Aquells dos vídeos ja els vam fer amb el percussionista **Paco de Mode**, o sigui que en realitat anem amb aquest trio des del principi. L'acollida va ser espectacular, sortien concerts i concerts, però encara no teníem repertori, així és que ens vam posar a compondre el que seria el primer disc, *Conexión* (Taller de Músics, 2017).

I després?

Jo vaig deixar el Taller de Músics i, ja amb **Julio Quintas** com a mànager del projecte, vam publicar el segon disc, *No hay dos sin tres* (autoeditat, 2019), que va rebre el Premi Ciutat de Barcelona. I aquest 2024 ens hem posat durant uns mesos a compondre i a crear el nou repertori per aquest *Del alma*.

Quan vau publicar 'No hay dos sin tres' ja deies que el títol feia referència tant al fet que éreu dos solistes però tres músics, i també al fet que hi hauria un tercer treball. Amb 'Del alma' heu tancat una trilogia?

Bé, el disc és continuista, ara mateix hi ha una trilogia feta i tenim la sensació que aquests tres discos funcionen com una obra completa. Jo crec que és com la nostra declaració de principis, com dir: 'mireu, aquests som nosaltres i aquesta és la nostra manera de ser'. I en el futur, no ho sé, el que puc dir és que quan toquem junts seguim sentint-nos tan connectats i tan joves com el primer dia, o encara més. La nostra relació no ha fet més que créixer. Ara bé, cadascú té els seus projectes com a líder, i jo en els darrers anys he desenvolupat una carrera bastant intensa a nivell de projectes. Ja veurem.

Una peça discreta i decisiva en aquesta història és el percussionista Paco de Mode. Va arribar al projecte per la banda de Chicuelo?

Sí, ells dos es coneixien. Buscàvem un percussionista que fos molt sòlid, que tingués una personalitat marcada i que a la vegada pogués estar molt implicat en el projecte, que tingués disponibilitat i que entengués musicalment el que volíem proposar. Estem tan feliços que hi sigui, que en aquest tercer disc estem nosaltres tres i ja està. No hi ha *recordings* ni gaire postproducció, ens hem gravat els tres tal com som.

Com vau anar construint el repertori?

Com un diàleg a distància. Hi ha composicions que són més seves, n'hi ha altres més meves, però en tot moment ens hem anat passant els embrions de cadascuna de les peces, i a partir d'aquí cadascú hi anava ficant cullerada. I a mesura que hem anat fixant aquest intercanvi, cada setmana i durant diversos mesos, aquesta presència ens ha fet connectar de nou d'una manera molt profunda, i hem pogut muntar un repertori prou solvent.

Marco Mezquida, Chicuelo i Paco de Lucía Foto: Mireia Miralles

De manera que quan ho vau gravar, a l'estudi Sol de Sants, ja ho dúieu tot tancat?

Sí, és clar. Tancat i assajadíssim. I de fet hem gravat només dues o tres preses de cada tema i ens hem quedat amb la que més ens agradava. Per això el disc és com una foto veritable i sincera, sense manipulacions ni trucatges. Tot està gravat en directe, i això també diu molt del so del grup, de la seva bona entesa i la seva veritat'.

El disc s'obre amb "Najando", unes buleries de Chicuelo, i abans d'arrencar, ell diu "Marco, Paco, najando", com per donar el tret de sortida a tot el disc.

Si, vindria a ser com 'vinga, arrenquem', i de fet ell ja ho diu encaixant-ho en el compàs de buleries. És com per començar ben animats, amb bon ritme.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Y_YOYcaR674

I segueix la rumba "Carrer del Perill", que és teva.

És una cançó alegre, amb una força especial i molt melòdica. Està dedicada al carrer de Barcelona on he viscut els darrers 10 o 11 anys. M'agrada compondre pensant en persones concretes, en flors, en experiències viscudes? Doncs bé, aquesta està dedicada al meu carrer de Gràcia. És una rumba, i per tant connecta amb un gènere molt arrelat al barri. I també m'agrada com sona "Carrer del Perill". Si no saps que és un carrer real, és un nom molt suggerent?

La guajira "De ida y vuelta" comença amb uns 'tremolos' i uns aires com de concert clàssic.

Sí, és molt clàssica: podria sonar com l'entrada d'una obra de Tàrrrega o de Falla? i alhora és també molt jazzística. És com un vals cubà, té una profunditat molt especial. Personalment, és de les peces que més m'agraden del disc.

Va ser Chicuelo qui va ensenyar-te com funcionen els pals flamencs?

Clar. Quan vam començar a tocar, jo no havia tocat mai res de flamenc, o gairebé res. Des d'aleshores, he anat mirant de descobrir, captar i aprendre el sabor i energia que té. **Chicuelo** és

una primera espasa del guitarrisme flamenc i si t'hi poses, ho has de fer seriosament. I en qualsevol cas, sempre reivindicuem que nosaltres junts no fem flamenc ni jazz. Fem el nostre còctel, les nostres músiques. Tampoc és que aquí jo hagi perdut la meva essència jazzística i, fins i tot, pop. I crec que un valor que tenen totes aquestes composicions i que val la pena recalcar és que són de creació pròpia. En això ens diferenciem d'altres projectes com els de **Michel Camilo** amb **Tomatito**, que, per altra banda, són fantàstics. Però nosaltres hem fet tres discos on totes les peces són pròpies i sentides des del seu naixement.